

2. Ali je treba člen 49 PDEU in naslednje ter člen 56 PDEU in naslednje ter načela, ki jih je Sodišče Evropske unije potrdilo v sodbi z dne 16. februarja 2012 [združeni zadevi C 72/10 in C 77/10], razlagati tako, da nasprotujejo temu, da bi potreba po preureditvi sistema s časovnim usklajevanjem izteka veljavnosti teh koncesij pomenila ustrezno utemeljitev krajšega trajanja koncesij, ki so predmet razpisa, od trajanja v preteklosti podeljenih koncesij?

Tožba, vložena 3. novembra 2014 – Evropska komisija/Francoska republika

(Zadeva C-485/14)

(2015/C 007/24)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: J.-F. Brakeland in W. Roels, agenta)

Tožena stranka: Francoska republika

Predloga tožeče stranke

- ugotovitev, da Francoska republika s tem, da je oprostitev davka za brezplačni prenos lastninske pravice določila za darila in volila javnim ali dobrodelnim ustanovam, le kadar imajo sedež v Franciji ali državi članici ali državi pogodbenici Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, ki je s Francijo sklenila dvostranski sporazum, ni izpolnila obveznosti iz člena 63 Pogodbe o delovanju Evropske unije in člena 40 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, in
- Francoski republiki naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Po mnenju Komisije francoska zakonodaja, kot jo razlaga davčna uprava, določa oprostitev davka za brezplačni prenos lastninske pravice za darila in volila javnim ali dobrodelnim ustanovam, le kadar imajo te sedež v Franciji ali državi članici ali državi pogodbenici Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, ki je s Francijo sklenila dvostranski sporazum. Komisija meni, da ta pomeni omejitev pretoka kapitala, ki je v nasprotju z določbami člena 56 ES in člena 40 Sporazuma EGP.

V utemeljitev te izbire Francoska republika primarno zatrjuje, da francoska zakonodaja razlikuje med davčnimi zavezanci, ki niso v objektivno primerljivem položaju, podredno pa se sklicuje na razlog javnega interesa, ki temelji na nujnosti zagotavljanja pobiranja davka.

Komisija ugovarja tej utemeljitvi. Po njenem mnenju izpodbijane določbe vzpostavljajo razlikovanje na podlagi izključno geografskih meril. Poleg tega Komisija meni, da sklicevanje na razlog javnega interesa ne ustreza pogojem, ki jih je izoblikovala sodna praksa, še zlasti sodba Persche⁽¹⁾. Nazadnje Komisija ocenjuje, da je omejitev pretoka v vsakem primeru nesorazmerna.

⁽¹⁾ Sodba Persche, C-318/07, ECLI:EU:C:2009:33